



## NIET NAAR SCHOOL

Vandaag begon als een fijne dag.  
En niet een klein beetje fijn, maar héél erg fijn.  
Want Fien mocht thuisblijven.

Ze kon vanmorgen niet wakker worden.  
Zo moe was ze.  
Ze trok de dons over haar hoofd.  
Om het weer donker te maken.  
Want mama deed de gordijnen open.

'Opstaan,' zei mama veel te blij.  
'Ik wil niet naar school!' riep Fien toen.  
En: 'Ik haat school'.  
Riep ze ook.  
'Weet je wat,' zei mama, 'blijf jij maar lekker liggen.'  
Ze deed de gordijnen weer dicht.  
Dat was nog eens leuk!  
'Slaap nog maar wat, lief schatje.'

Zie je?

Schatje.

Zrattig.

'Moet ik niet naar school?'

'Vandaag mag jij gezellig thuisblijven.'

Snap je nu hoe fijn?

Fien blijft even liggen.

Lekker warm.

Ze snuift de geur van de lakens. Dikke geur. Zoetig.

Mmmmmmm.

Plof.

Voelt ze.

En 'mieuw' hoort ze.

Daar is Pip.

Pip miauwt niet.

Pip miauwt.

Fien doet de dons omhoog.

Pip steekt zijn kopje naar binnen.

'Kom maar Pip.'

Nu zijn ze samen in het donker.

Fien maakt er een klein huisje van.

Pip kietelt met zijn pluimstaart tegen haar neus.

'Haha, dat kriebelt zratje.'

Echt gezellig, daar onder de dons.

'Ik hoef niet naar school. Kan ik de hele dag met jou spelen, Pip.'

Pip loopt rondjes onder de dons.

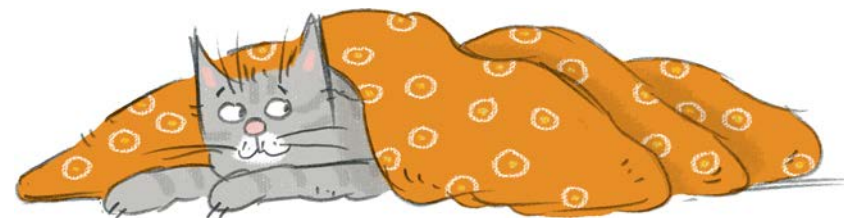
Pip denkt dat hij een muisje ziet.

Hij duikt.

Het is de teen van Fien.

Fien moet lachen.

'Gekkie. Denk jij dat mijn teentje een muis is?'



Pip blijft maar heen en weer duiken.

Met zijn pootjes vooruit.

Hij vindt het weer heel spannend.

'Doe eens een beetje rustig, jij kleine springerd.'

Pip rent rondjes achter zijn staart.

'Ga maar liggen. We gaan uitslapen.'

Pip gaat niet liggen.

Pip blijft klooien.

Fien drukt Pip tegen de matras.

'Ga maar slapen,' zegt ze lief.

Poeslief.

Pip heeft geen zin om te doen wat Fien wil.

Echt totaal niet.

Misschien is Fien niet duidelijk.

Pip snapt het niet.

Hij is ook nog maar nul, denkt Fien.

Ze drukt Pip nog langer en harder tegen de matras.

'Lieve, lieve Pipje, stil maar.'

Niks lieve Pipje.

Krab.

'Auw!'



Pip heeft hele scherpe nageltjes.  
Ook al is hij nul.  
Bloed.  
Bloed op haar hand.  
Rood bloed.  
Stomme Pip!  
Pip is ook kwaad.  
Stomme Fien.  
Hij schiet onder de dons vandaan.

Weg is hij.  
Hij was toch al van plan om in de gordijnen te klimmen.  
Dat gaat hij nu doen.  
Geen zin in dit soort gedoe.  
Dit soort platgedruk.  
Fien kijkt naar het bloed op haar hand met de zaklamp.  
Ze knijpt even.  
Er komt meer bloed.  
Best boeiend.  
Even likken.  
Best lekker.  
Nog eens knijpen.  
Niks.  
Best jammer.





Opeens krijgt Fien honger.  
Misschien van dat bloed gelijk.  
Naar mama dus.  
Mama is leuke dingen aan het doen.  
Mama doet altijd leuke dingen.  
Hele leuke dingen, terwijl Fien op school is.  
Maar nu is Fien niet op school.  
Nu is Fien thuis.  
Zomaar.  
Omdat het van mama mag.  
Joepie!  
Vrolijk de trap af.  
Huppelend en zingend.  
Het zonnetje in huis.  
Hartstikke vrolijk, ook al heeft ze een krab.

Wat een prima dagje is het aan het worden.

## BLOEHOEHOED

---

Daar komt Fien dus.  
Helemaal blij.  
Ze is onderweg naar beneden.  
Pip is natuurlijk nergens te bekennen.





Fien huppelt de treden af.  
Dat doet ze in een bepaald ritme.  
Daardoor weet mama altijd dat zij het is.  
Wat voor leuks zou mama nu doen?  
Op de laatste tree van de trap ziet Fien het.  
Mama is aan de telefoon.  
Oh.  
Dat valt tegen.  
Maar wacht, geen probleem.  
Even huilen.  
Ze heeft zelfs een reden.  
Een hele goeie.



'Auw mama! Pip heeft mij gekrabd!'  
En 'boehoehoe!'  
Nog een beetje meer gillen erbij.  
Dat klinkt lekker.  
Mooi hoog.  
Fien kan echt heel hoog.  
Iets luider.  
Luider.  
**LUIDST.**  
Zo, heel goed.  
Mama heeft opgehangen.  
'Fientje lieverd, laat kijken.'

Mama kan zo ontzettend lief zijn.  
'Heb je pijn? Arme schat. Waar?'  
Fien wijst.  
'Waar?' vraagt mama nog eens.  
Is ze blind ofzo?  
'Daar!'  
Nog wat extra huilen, dat maakt het extra erg.  
Het is natuurlijk ook heel erg.  
Super erg.  
'Bloehoehoed!' jammert Fien.  
Dat kan ze trouwens ook heel goed.  
Huilen.



Dat moet je kunnen, want niet elke moeder trapt daar in.  
Zeker moeders die meer dan één kind hebben, trappen daar  
niet zo makkelijk in.  
Die van Fien heeft er drie.  
Dus.  
'Waar?' vraagt mama nog eens.  
Dat is al de derde keer.  
'Daaaaaar!'  
Mama heeft haar bril niet op.  
Anders zou ze de enorme wonde heus wel zien.  
'Dat stipje daar?'  
Mama heeft een klein lachje om haar mond.  
Fien heeft dat wel gezien.  
Ze is niet gek.  
Fien heeft namelijk geen bril nodig.  
Fien heeft hele goeie ogen.  
En oren.  
Want als mama soms iets fluistert tegen papa, heeft Fien het  
altijd gehoord.  
Stipje? Stipje?  
Dat is geen stipje, dat is opengescheurd vel.  
Dat is een enorme, smerige rotwonde.  
Wat denkt mama wel.  
Nu komen er tranen, mooi.  
Echte tranen.  
Die kan ze wel gebruiken.  
'Is dat niet wat overdreven?' zegt mama.

Wat?  
Ja, dat zei ze.  
Dat is toch niet te geloven?  
Mama zei dat Fien overdrijft!



Mama snapt er dus echt helemaal niets van.  
En het wordt nog erger.  
Ze zegt: 'Ga maar fijn spelen.'  
Fien kan echt niet meer spelen, hoor.  
Fien heeft pijn.  
Fien geeft een harde gil.  
'Auw mijn oor,' zegt mama  
'dat is niet leuk, Fien.'  
Niet leuk?  
En Fien haar hand dan?  
Of was het haar arm?  
Ze weet niet meer waar Pip gekrabd heeft.  
Zie je, dat krijg je ervan.  
Zo gaat dat altijd als mama zich ergens mee bemoeit.  
Dan weet Fien niet meer hoe het was.  
Of wat ze wilde zeggen.  
En nu weet ze dus niet meer waar de krab zit.  
Leuk, hoor.  
Ze geeft nog een harde gil.  
'Nu is het genoeg,' zegt mama.  
'Nee het is niet genoeg!' roept Fien.  
'Jij bent stom!  
Stomme mama!

